

REPORTAGE Een traantje wegpinken hoort erbij tijdens 'troostconcert' in Westzaan

Samen zingen is ook voor zangeres Nynke heilzaam

Nynke Delcour is al jarenlang zangeres. Toen ze tijdens de opleiding stembevrijding een 'heilig project' moest opzetten, kwam daar het idee voor een 'troostconcert'. Een concert waar rouwemoties de vrije loop mogen krijgen. Ook haar eigen verdriet: in een tijdsbestek van een jaar verloor ze haar vader én haar stiefvader, en deze week ging haar hond Puck dood. Met een stukje troostrijke chocolade als afsluiting.

Thijs de Lange

Westzaan ■ De voorstelling is al bezig voordat die officieel begint. Bij binnenkomst in de zaal van 't Reghthuys in Westzaan zit de Landsmeerse zangeres Nynke Delcour te neuriën. Het spel van pianist Rob Stoop en multi-instrumentalist Martin Kuipers vormt een esoterische begeleiding. Wanneer het publiek eenmaal zit, gaat het troostconcert vloeiend van start.

Het duurt niet lang voordat ook bij Delcour de emoties naar boven komen. In een jaar tijd verloor ze zowel haar gewaardeerde vader als haar stiefvader, legt ze uit. En of dat niet al genoeg was, heeft ze twee dagen eerder haar hond Puck moeten laten inslapen.

„Ik twijfelde of ik de voorstelling moest laten doorgaan”, vertrouwt ze het publiek toe. Maar ze zou gek zijn geweest als ze het troostconcert had afgeblazen terwijl ze op dit moment die troost zelf zo hard nodig heeft. Ze benadrukt dat de komende anderhalf uur alles mag gebeuren. „De tussse staan klaar.” Even later zal het haar niet ontgaan dat mensen in de zaal ook een traantje wegpinken.

Helingsritueel

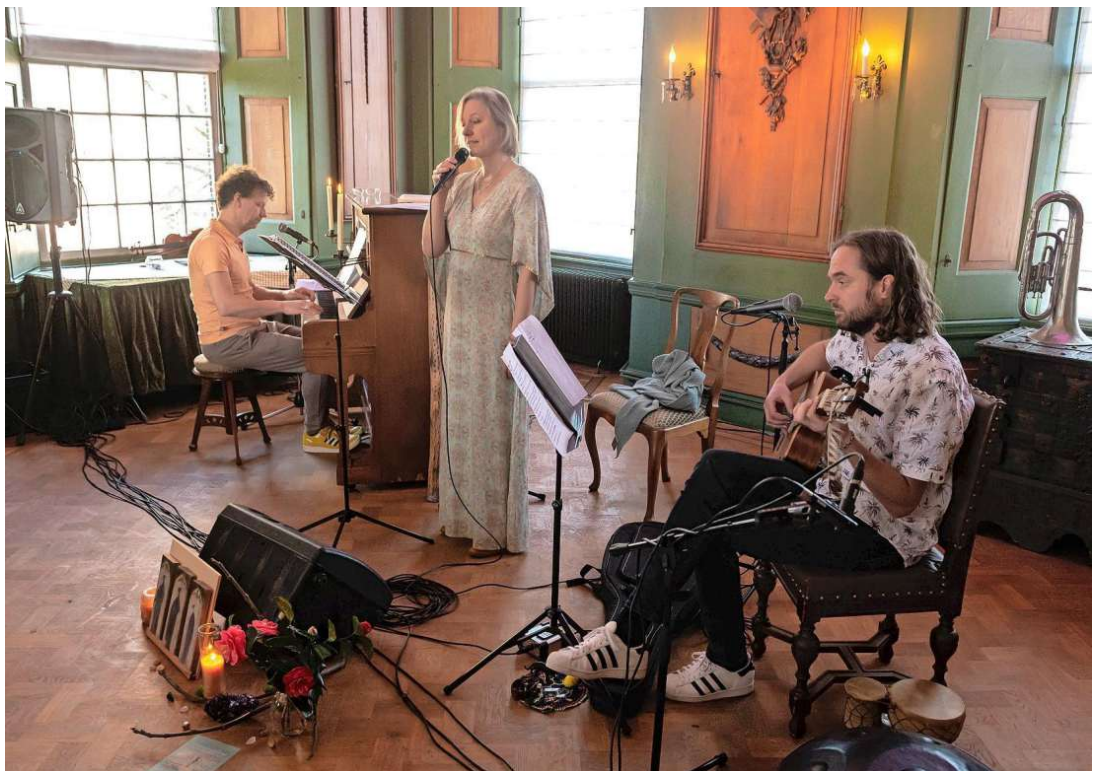
De voorstelling heeft het karakter van een helingsritueel, waarbij de zangeres het publiek uitnodigt om mee te doen. Dat kan door middel van een stiltemeditatie zijn, of door al neuriënd te improviseren op het pianospel van Stoop, waarbij de mensen de tonen mogen kiezen die ze zelf goed vinden klinken.

Het troostconcert behandelt verschillende thema's: verlies, verdriet, rouw. Halverwege is het tijd om even te klagen. Delcour verklaart dat dat anders is dan zeuren. „Nederlanders kunnen goed zeuren. De trein is vertraagd, het bushokje doet het niet”, zegt ze op licht spottende toon. „Bij klagen geef je het over aan iets hogers, waardoor het lichter wordt.”

Zingen, zuchten en klagen liggen volgens haar dicht bij elkaar, en dus vraagt ze het publiek om op te staan voor wat ontspanningsoefeningen. Dan wordt de volgende meeziingsoefening ingezet, waarbij mensen deze keer vol overgave 'ai' en 'oi' mogen uitkramen. Na een luide climax dooft ook deze oefening weer in stilte, waardoor de dynamiek van de voorstelling op en neer golft.

Mantra's

Delcour wisselt Engels- en Nederlandstalige covers (Eric Clapton, Toots Hermans) af met eigen teksten, die ze soms 'mantra's' noemt. Die eigen nummers borduren voort op spirituele gedachtespin-

Nynke Delcour: „Door de muziek wordt het verdriet licht.”

FOTO ERIK RIETMAN

„
Door de muziek
wordt het
verdriet licht

sels rondom het thema troost die ze met het publiek deelt. Zo weet ze als zus van iemand met een 'psychische kwetsbaarheid' dat je ook kunt rouwen over levende mensen en begint ze het daaropvolgende nummer met de tekst: „When did you stop to share your-

self with me, when did you decide I was the enemy?” Om vervolgens in het refrein te zingen: „I'm here, I'm here, right beside you, I am with you.”

Een 58-jarige dame uit Haarlem in het publiek schrijft af en toe de teksten in een klein notitieboekje mee. „Ik vind het prettig sommige teksten nog eens op te kunnen zoeken.” Ze heeft eerder ook al voorstellingen van Delcour bijgewoond en ze is onder de indruk. „Het is heel intiem, heel rustig. Het is ook wel doorleefd. Je kan merken dat ze heel veel heeft meegemaakt en dat ze dat meeneemt in haar teksten.”

Stembevrijder

Het is niet de eerste voorstelling die zangeres Delcour maakt, maar wel het eerste troostconcert. De aanleiding voor dit concert was de opleiding stembevrijding die Delcour bij Jan Kortie volgt. „In het tweede jaar moet je een heilig project doen, iets de wereld in brengen als stembevrijder. We moesten daarover mediteren en toen viel het woord 'troostconcert' in mijn hoofd.”

Het verschil met regulier zingen is dat bij stembevrijding improvisatie belangrijker is dan heel netjes zingen. „Het gaat veel meer over het laten ontstaan van wat er op dat moment gevoeld wil worden.” Delcour gaat bij het zingen haar eigen emoties niet uit de weg. „Ik probeer op dat moment ook in contact met mijn eigen gevoel te blijven.”

Dat blijkt ook wel na afloop van het optreden, als ze zichtbaar aangedaan is. Zwaar vindt ze de concerten niet. „Door de muziek wordt het licht. Het is ook heel dankbaar, omdat er bij mensen in de zaal ook iets opent. Er is altijd wel iets om over te rouwen.”

Elkaar aankijken

Af en toe nodigt Delcour de mensen uit elkaar aan te kijken. Liefdevolle blikken kruisen elkaar dwars door de zaal. Daarmee wil Delcour laten zien dat niemand alleen is, hoe eenzaam je je ook in je rouw kunt voelen. Dat sluit aan op de tekst van het laatste 'wenslied', waarmee ze mensen die het zwaar hebben licht toewenst: „Een licht dat vult, verwarmt en voedt, van

i

Zangatelier

Het eerstvolgende troostconcert is op zondag 14 mei in de Meerpadkerk in Amsterdam-Noord. Meer informatie over de voorstellingen en het zangatelier in Landsmeer van Delcour is te vinden op www.nynkadelcour.nl.

openheid en overvloed. Licht dat zegt het ga je goed: ik denk aan je... houd moed.”

Na afloop staan er kleine stukjes Tony's Chocolonely klaar voor bezoekers. Delcour: „In chocola zit een stofje dat je blij maakt. Het is troostvoedsel.”